

Κυριακή 11η Αύγουςτου 2024

Ζ' Ματθαίου.

(Ματθ. 9, 27 – 35).

«*ναί, Κύριε*» (Ματθ. 9, 28).

Στό Κυριακάτικο εὐαγγελικό ανάγνωσμα σήμερα εἶδαμε δύο θαύματα τοῦ Ἰησοῦ. Πρῶτα χαρίζει τήν ὄραση σέ δύο τυφλούς, ὕστερα θεραπεύει ἕναν δαιμονισμένο κωφό. Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, καθώς τά βλέπουν ὅλ' αὐτά, ἀντί νά δοξάσουν τόν Θεό σκέφτονται βρώμικα καί καταλαλοῦν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Τόν κατηγοροῦν πώς συνεργάζεται μέ τόν ἐωσφόρο, τόν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων, γιά νά καταφέρει νά ἐπιτελέσει τά θαύματά Του.

Βλέπουμε, λοιπόν, ἄλλους ἀνθρώπους νά λένε «*ναί*» στόν Θεό καί ἄλλους νά πεισματώ-

νουν σ' ένα κακοπροαίρετο «όχι». Οί δύο τυφλοί τῆς σημερινῆς περικοπῆς, καθώς τούς ρωτάει ὁ Ἰησοῦς ἐάν πιστεύουν στή δύναμή Του, ἀπαντοῦν: «ναί, Κύριε». Αὕτη ἡ μεγάλη κατάφαση ἀνοίγει τούς κρουνούς τῶν θεϊκῶν εὐλογιῶν στά πρόσωπά τους. Μέ τήν ἀποδοχή τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές τους γίνονται δεκτικοί τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή τους.

Πολλές φορές γιά ὅλους ἔρχεται ἡ στιγμή τῶν μεγάλων ἀποφάσεων. Στά σταυροδρόμια τῆς καθημερινότητας στεκόμαστε ἀμέτρητες φορές καί καλούμαστε νά ἐπιλέξουμε ἀνάμεσα στήν ἀποδοχή ἢ στήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ. Στεκόμαστε καί πρέπει νά διαλέξουμε ἀνάμεσα στό καλό ἢ στό κακό, στήν ἀρετή ἢ στήν ἀμαρτία. Πολύ εὐστοχα ὁ μέγας Ἀλεξανδρινός ποιητής Κωνσταντῖνος Καβάφης θά μᾶς πει:

«Σέ μερικούς ἀνθρώπους ἔρχεται μία μέρα
πού πρέπει τό μεγάλο Ναί ἢ τό μεγάλο τό Ὅχι

νά ποῦνε. Φανερώνεται ἀμέσως ὅποιος τό ‘χει ἔτοιμο μέσα του τό Ναί, καί λέγοντάς το πέρα πηγαίνει στήν τιμή καί στήν πεποίθησή του».

Δέν εἶναι εὐκόλη ποτέ ἡ ἀπόφαση. Τό «ναί, Κύριε» πού λένε οἱ δύο τυφλοί στόν Ἰησοῦ δέν εἶναι μόνον λόγια. Εἶναι μία βαθύτερη στάση ζωῆς. Εἶναι μία κατάφαση στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού ξεκινάει ἀπό ἐσωτερική καθαρότητα, ἀπό βαθιά πίστη καί ἀπό πεντακάθαρη ἀγάπη.

Γιά νά ποῦμε «ναί, Κύριε» καί αὐτό νά γίνει τρόπος ζωῆς, κατ’ ἀρχήν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἔχουμε ἐσωτερική καθαρότητα. Ἡ καρδιά πού εἶναι παραδομένη στή μόλυνση τῶν παθῶν καί στή χαμέρπεια τῶν πτώσεων, δέν εἶναι δεκτική τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀνέχεται τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, διότι δέν ὑποφέρει τή λάμψη, τό φῶς καί τήν καθαρότητα τῆς θείκης εἰσόδου. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ γιά τούς καθαρούς εἶναι ἀπόλαυση, γιά τούς ἀκάθαρτους εἶναι κόλαφος

καί βασανιστήριο. Ὁ ἄνθρωπος πού θέλει νά γίνεται ἀποδέκτης τοῦ Θεοῦ καί νά εἰσπράττει τούς καρπούς τῆς πατρικῆς ἀγάπης καί τίς οὐράνιες εὐλογίες, ἐργάζεται φιλότιμα γιά τήν κάθαρση τῆς καρδιᾶς του. Κάνει μία ἐνδοσκόπηση μέ ἀπλότητα καί εἰλικρίνεια στά ἐσώτερα τοῦ ἑαυτοῦ του. Μελετάει τίς προθέσεις καί τίς διαθέσεις του. Παραδέχεται τίς ἔξεις, τίς ἐξαρτήσεις καί τίς ἀδυναμίες του. Μελετάει τά πάθη πού τόν δεσμεύουν. Ὁμολογεῖ τά λάθη καί τίς πτώσεις. Ἐργάζεται φιλότιμα μέ τήν προσευχή, μέ τή μελέτη, μέ τήν ἐξαγόρευση τῶν λογισμῶν καί τῶν ἐνεργειῶν στόν πνευματικό. Ἀγωνίζεται στόν στίβο τῆς ἀρετῆς. Τό «ναί, Κύριε» δέν εἶναι ἓνας λόγος τοῦ ἀέρα. Γιά τόν ἄνθρωπο πού καθαρίζεται ἐσωτερικά γίνεται ἓνα συμβόλαιο. Τό «ναί, Κύριε» γίνεται μία συμφωνία τιμῆς, τήν ὁποία ὁ συνεπής καί φιλότιμος πιστός θά τήν ὑπερασπιστεῖ ἀκόμη καί μέ τή ζωή του. Ὅταν λέμε «ναί, Κύριε», δέν ἔχουμε

τό δικαίωμα νά συμβιβαζόμαστε μέ τό κακό. Ὅταν καταφάσκουμε στόν Χριστό, δέν μπορούμε νά ἀντιφάσκουμε ἀλληθωρίζοντας πρός τόν διάβολο. Εἶναι ζήτημα τιμῆς καί ἀξιοπρέπειας τό «ναί» πού λέμε νά εἶναι «ναί» καί τό «ὄχι» πού λέμε νά εἶναι «ὄχι». Ἐάν ἄλλα λέμε καί ἀλλιῶς ἐνεργοῦμε, τότε συντελεῖται μία ἐσωτερικήσχάση, πού, ἀργά ἤ γρήγορα, θά φέρει ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Δεύτερον, γιά νά ποῦμε τό: «ναί, Κύριε», χρειάζεται νά ἔχουμε βαθιά πίστη καί ἐμπιστοσύνη στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Τόν Κύριο τόν ἀποδέχεται ὅποιος χτίζει μαζί Του μία ὑπαρξιακή σχέση ἐμπιστοσύνης. Δέν εἶναι ἀρκετή μία ἀπλή πίστη ἢ παραδοχή τῆς ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ. «Καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίττουσι», ἀλλά αὐτό δέν τά σώζει. Ἡ πίστη γίνεται κατάφαση στόν Θεό, ὅταν ἀπό θεωρία καί ἀποψη γίνεται τρόπος ζωῆς καί καθημερινή

πρακτική. Ὁ ἀληθινά πιστός ζεῖ μέ τή σκέψη μονίμως προσανατολισμένη στόν Χριστό. Φροντίζει ἡ πρώτη του ἀγάπη νά εἶναι ὁ Χριστός. Προσέχει καί κάθε ἐπιθυμία του νά ξεκινάει ἀπό τόν Χριστό. Αὐτό δέν εἶναι εὐκόλο, εἶναι ὅμως κατορθωτό. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτή ἡ ποιότητα τῆς πίστεως καί νά καλλιεργηθεῖ ἡ βαθιά ἐμπιστοσύνη πρὸς τόν Κύριο, εἶναι ἀπαραίτητο νά κατανοήσει ὁ πιστός τή ματαιότητα καί τό ἐφήμερο αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ὅλα ὅσα μᾶς ἀπασχολοῦν, μᾶς ἀγχώνουν καί μᾶς ταλαιπωροῦν ἔρχονται καί παρέρχονται. Ὅλα εἶναι ρέοντα. Τά μένοντα εἶναι μόνον αὐτά πού ἔχουν σχέση μέ τόν Θεό. Ρέοντα εἶναι ὁ κόσμος καί οἱ ὑποθέσεις του. Μένοντα εἶναι ὁ Θεός, τό θέλημά Του, τά δῶρα Του καί ἡ μέθεξή μαζί Του. Τά προβλήματα τῆς παρούσας ζωῆς, οἱ πειρασμοί καί οἱ δοκιμασίες δέν ἔρχονται γιά νά μᾶς καταβάλουν καί νά καταλάβουν ὅλη τή σκέψη μας. Ἔρχονται νά μᾶς προετοιμάσουν καί νά μᾶς προετοιμάσουν γιά

τήν πραγματικότητα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἐάν τά ἐκμεταλλευτοῦμε ὡς ἐργαλεῖα προσέγγισης τοῦ Θεοῦ καί οἰκείωσης μαζί Του, τότε τά μετατρέπουμε ἀπό περιπέτεια σέ εὐλογία. Ἐάν μάθουμε νά θεολογοῦμε τήν κάθε περίσταση καί νά βρίσκουμε τό βλέμμα τοῦ Πατέρα πίσω ἀπό καθετί πού μᾶς συμβαίνει, τότε θά ριζώνει καθημερινά στήν ψυχή μας ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς Ἐκεῖνον. Αὐτή ἡ ἐμπιστοσύνη ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τά μικρά, καθημερινά θαύματα, πού πολλές φορές θεωροῦνται αὐτονόητα καί περνοῦν ἀπαρατήρητα. Ὄταν ἡ ἐμπιστοσύνη γίνει σταθερή ἐσωτερική πεποίθηση, τότε ἀναπτύσσεται ἡ φιλοτιμία καί ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τόν Σωτήρα.

Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ τρίτη προϋπόθεση γιὰ νά ποῦμε τό «ναί, Κύριε» στόν Ἰησοῦ. Ἡ ἀγάπη γιὰ τόν Χριστό ξεκινάει χαλαρά καί χλιαρά καί γίνεται πόθος καί πάθος γιὰ Ἐκεῖνον. Στή νηπιακή πνευματικὴ κατάσταση ὑπάρχει γιὰ τόν

Κύριο μία άπλή συμπάθεια. Είναι ένα κάτι στή ζωή αλλά όχι τό επίκεντρό της. Μέ τόν πνευματικό άγώνα τής άρετῆς, μέ τό άσυμβίβαστο φρόνημα, μέ τήν άνένδοτη έπιμονή στά πνευματικά παλαίσματα, αύτή ή άγάπη φουντώνει και θερμαίνει τόν πιστό. Έτσι γίνεται πόθος άσίγαστος και πάθος έλευθεροποιό. Στήν άγάπη του Χριστου ό πιστός βρίσκει τό νόημα τής ζωῆς του και τίς άπαντήσεις στά έρωτηματικά του. Η άγάπη για τόν Χριστό είναι μία τρέλα για τόν κόσμο. Για τόν πιστό, όμως, είναι ή λύτρωση τής ύπαρξῆς του, τό πλήρωμα και ή ολοκλήρωση τών πάντων.

Έας ποῦμε κι έμεις τό μεγάλο «ναί, Κύριε» στόν Χριστό μας. Έας δουλέψουμε μέ τήν κάθαρση, τήν πίστη και τήν άγάπη αύτό τό «ναί» νά γίνει ζωή, περίσσευμα ζωῆς, κατάσταση μόνιμης αναγέννησης, μέ αρχή τό τώρα και «τέλος» τήν άπέραντη αιωνιότητα. Άμήν.